

**TEZA:**

Obowiązek stałego doskonalenia oraz uczestnictwa w szkoleniach zawodowych na podstawie przepisów samorządowych wynika z art. 14 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Z kolei obowiązek stosowania się do uchwał organów samorządu, regulujących kwestię doskonalenia zawodowego, ma podstawę w art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W związku z tym zaniechanie obwinionego w zakresie realizacji obowiązku doskonalenia zawodowego stanowi naruszenie zasad etyki, co podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej na podstawie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

**WO-221/22**

**ORZECZENIE**  
**z dnia 16 marca 2023 r.**

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie**  
**w składzie:**

**Przewodniczący:** SWSD Tomasz Jankowski  
**Sędziowie:** SWSD Paweł Libertowski /sprawozdawca/  
SWSD Dariusz Smejda

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Mariusza Łątkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2023 r. na rozprawie  
sprawy radcy prawnego J.K. (...)

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z § 7 i § 11 uchwały nr 103/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11.12.2015 r. w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu

przestrzegania tego obowiązku (t.j. jako Załącznik do Uchwały nr 295/X/2018 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 12.07.2018 r.),

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 21.04.2022 r. sygn. akt D 202/21 zaskarżającego to orzeczenie w całości na korzyść obwinionego,

### **orzeka:**

1. utrzymuje w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 21.04.2022 r. sygn. akt D 202/21 w całości,
2. zasądza koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie od obwinionego r. pr. J. K. w zryczałtowanej kwocie 1.800,00 zł płatnych na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

### **Uzasadnienie**

Orzeczeniem z dnia 21.04.2022 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych sygn. akt D 202/21 rozpoznał sprawę r. pr. J.K. uznając obwinionego winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z § 7 i § 11 uchwały nr 103/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11.12.2015 r. w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku (t.j. jako Załącznik do Uchwały nr 295/X/2018 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 12.07.2018 r.) tj. tego, że nie wypełnił obwiniony obowiązku doskonalenia zawodowego i uzyskał 31 z 40 wymaganych od niego punktów szkoleniowych w cyklu szkoleniowym, który trwał od 1.01.2018 r. do 31.12.2020 r. – czym naruszył obowiązek dbania o rozwój zawodowy poprzez kształcenie ustawiczne, a także obowiązek stosowania się do uchwał organów samorządu radców prawnych. W związku z powyższym Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wymierzył obwinionemu karę upomnienia, a także obciążył obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 500,00 zł.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wniósł obwiniony zaskarżając zapadłe rozstrzygnięcie w całości na korzyść obwinionego. Obwiniony wniósł o uchylene zaskarżonego orzeczenia i uznanie, iż obwiniony nie dopuścił się popełnienia zarzucanego deliktu dyscyplinarnego.

W treści odwołania obwiniony zarzucił Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż obwiniony w sposób świadomy nie zrealizował obowiązku doskonalenia zawodowego i nie uzyskał w okresie trzech lat wymaganych 40 punktów szkoleniowych, a w konsekwencji poprzez uznanie, że obwinionemu należy przypisać odpowiedzialność za zarzucany delikt dyscyplinarny.

W uzasadnieniu odwołania obwiniony wskazał, iż wcześniej nie był karany za podobny czyn. Podkreślił obwiniony, iż zawsze uzyskiwał wcześniej wymaganą ilość punktów szkoleniowych i podjął obwiniony działania by do godziny 24 dnia 31.12.2020 r. uzyskać wymagane 40 punktów. Nie doszło jednak do tego w ocenie obwinionego na skutek wadliwości systemu informatycznego umożliwiającego odbywanie szkoleń online, który to system przypisał obwinionemu jedynie 31 punktów. Zdaniem obwinionego Sąd I instancji dowolnie uznał, iż próba odbycia szkoleń w ostatnim dniu okresu szkoleniowego nie może być uznana za dołożenie przez obwinionego należytej staranności i nie przedstawia radycy prawnego jako profesjonalisty wykonującego zawód zaufania publicznego. Obwiniony podkreślił, iż od samego rana 31.12.2020 r. rozpoczął szkolenia i ustalił ile musi ich odbyć by wypełnić obowiązek. Część jednak szkoleń została przerwana na skutek wadliwego działania systemu informatycznego.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców prawnych zważył co następuje.**

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w całości podziela ustalenia, oceny prawne i wnioski wyczerpująco opisane w uzasadnieniu orzeczenia Sądu I instancji, z zastrzeżeniem poniższych uwag.

Nie ulega wątpliwości, iż w sprawie niniejszej obwiniony nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku w zakresie doskonalenia zawodowego i nie uzyskał wymaganych 40 punktów szkoleniowych w cyklu szkoleniowym realizowanym w latach 2018-2020.

Jak wynika z protokołu przesłuchania obwinionego przez Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 27.07.2021 r. (k. 17 verte) obwiniony wyjaśnił, iż posiadając jedynie 2 punkty szkoleniowe na 40 wymaganych w kończącym się i wówczas trzyletnim cyklu szkoleniowym, czynności związane z udziałem w szkoleniach podjął online w ostatnim dniu cyklu szkoleniowego tj. dnia 31.12.2020 r. i zakończył je już po północy. Pomijając inne okoliczności sprawy, z tego tylko względu musiał już wówczas mieć obwiniony świadomość, iż czas na wypełnienie przedmiotowego obowiązku szkoleniowego upłynął.

W aktach sprawy znajdują się nadto pisma kierowane do obwinionego z ramienia Okręgowej Izby Radców Prawnych z dni 7.05.2020 r., 3.09.2020 r. oraz 28.10.2020 r. (k. 11-13), w których za każdym razem przypominano obwinionemu o kończącym się z dniem 31.12.2020 r. cyklu szkoleniowym. Wskazywano w owych pismach ile punktów obwiniony uzyskał (2) i ile wciąż brakuje (38). Wskazywano w nich jakie są m.in. nieodpłatne sposoby uzyskania brakujących punktów i w jaki sposób należy udokumentować wobec organów samorządu fakt wypełnienia obowiązku. Nadto pismem z dnia 10.02.2021 r. (k. 9) obwiniony dodatkowo powiadomiony został m.in. o tym, iż stwierdzono niewypełnienie przez niego obowiązku szkoleniowego, w tym brak 9 z 40 wymaganych punktów. Dopiero z dniem 2.06.2021 r. (k. 1) Dziekan Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych zwrócił się do Rzecznika Dyscyplinarnego z pismem inicjującym czynności w niniejszym postępowaniu dyscyplinarnym.

Przez cały wskazany wyżej czas, mimo powołanej korespondencji skierowanej do obwinionego, obwiniony w żaden sposób nie próbował wyjaśnić swojego postępowania. Nie składał w szczególności obwiniony uwag co do działania systemu informatycznego, nie zgłaszał problemów technicznych czy reklamacji z tym związanych. Jak się okazuje, do chwili obecnej obwiniony nie potrafi wskazać jakie konkretnie kursy online miał obwiniony realizować, które następnie miały zostać przerwane i nieuwzględnione. W ocenie Sądu twierdzenia obwinionego w tej materii stanowią przyjętą linię obrony na potrzeby postępowania dyscyplinarnego, która jednak nie może prowadzić do uniewinnienia obwinionego od zarzucanego mu czynu.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie nie sposób zgodzić się z zarzutem obwinionego wywiedzionym w odwołaniu, jakoby Sąd I instancji rzekomo dowolnie uznał, iż podjęcie przez obwinionego uczestnictwa w szkoleniach w ostatnim dniu terminu trzyletniego, w tym w noc sylwestrową, było przejawem braku należytej staranności i nie przedstawia radcy prawnego jako profesjonalisty wykonującego zawód zaufania publicznego. W ocenie Sądu uwagi Sądu I instancji również w tym zakresie są trafne i w pełni uzasadnione, natomiast podejmowanie przez obwinionego kolejnych twierdzeń w zakresie obrony prawidłowości takiego postępowania zasługuje na dezaprobatę i w szczególności nie przemawia za niewinnością obwinionego. Niewątpliwie działanie obwinionego miało w niniejszej sprawie charakter zawiniony i skutkowało naruszeniem obowiązujących obwinionego norm. Sąd I instancji nie dopuścił się przy tym błędu w ustaleniach faktycznych, o którym pisze obwiniony. Brak jest przy tym również innych podstaw do uwzględnienia odwołania.

Jednocześnie wskazać należy, iż na niniejszym etapie postępowania Sąd II instancji jest związany kierunkiem i zakresem odwołania, które wniesiono w sprawie wyłącznie na korzyść obwinionego.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 70 [6] ust. 2 w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony. Mając na względzie wyżej powołaną normę, kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym należało obciążyć obwinionego. Zryczałtowaną wysokość przy tym kosztów postępowania ustalono zgodnie z uchwałą nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20.03.2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego [t.j. określony uchwałą nr 621/XI/2022 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 14.06.2022 r.].